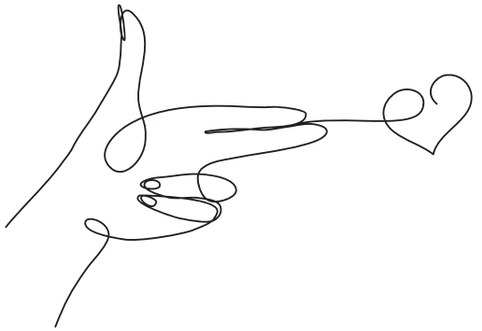

CO MI DAL SPORT

Mnoho rodičů dává své děti do sportovních kroužků, aby neseděly jen doma. Některé sport baví a přináší jim radost, jiným může způsobovat další trápení. Já sama se protrápila moderní gymnastikou, která ve mně zanechala mnoho šrámů na duši. A s touto výbavou podceňované holky jsem jako mladá maminka vstoupila do světa vrcholového sportu. Poznala jsem tehdy v České republice nové závodní odvětví – sportovní aerobik. Byla to láska na první pohled… Mladí lidé, kteří měli naprosto přirozené postavy, byli rozesmátí, cvičili na moderní hudbu, měli krásné oblečení… Cítila jsem z toho tehdy obrovskou energii a radost. A tak bez ambicí a s velkým nadšením jsem do toho spadla rovnýma nohama. Tehdy mě vůbec nenapadlo, že utíkám od svého života a času tráveného se svou rodinou.

Stoupala jsem každým rokem výš a výš, milovala aerobik, lidi okolo, závody, soustředění, cestování. A k tomu ještě přibývaly

medaile, což jsem cítila jako satisfakci za neúspěchy v moderní gymnastice. Ale hlavně – byla jsem v tomto sportu šťastná. Bylo to prostředí dospělých lidí plných energie a radosti. Ne negativních a nepříjemných trenérek jako v moderní gymnastice.

Doslova přes noc se z podceňované dívky stala známá sportovkyně z titulních stránek časopisů. Najednou jsem pocítila obdiv, chválu ze všech stran, záři reflektorů, výsostné postavení mezi dalšími „hvězdami“ sportu a showbyznysu. V dětství podceňovaná dívenka zažívala úspěch a já měla pocit, že mě všichni mají rádi. Toto období mi doplňovalo velmi prázdnou nádobu z dětství s názvem obdiv, ocenění, uznání – dodávalo mi pocit, že někam patřím!

Až mnohem později jsem si bolestně uvědomila, že bych veškeré chvíle strávené na zahraničních cestách, v hotelích a v letadlech mnohem raději věnovala svému synu Míšovi. Kolikrát jsem se častovala výčitkami, že jsem mohla být více se svými dětmi. Až můj muž mi ukázal, že sebebičování je jen cesta, kdy se naše pošramocené já chce stát hrdinou naší životní tragédie. Ale k ničemu hezkému to stejně nevede. Zpracovat si svou minulost a odpustit si je jedním z klíčů k radosti.

Díky sportu jsem si každopádně uvědomila, že nám může uměle dodávat pocit sebevědomí. Když se daří – máme pocit, že si zasloužíme obdiv, že máme hodnotu. Jenže s opravdovou životní integritou to nemá vůbec nic společného. Často jsem s nadsázkou říkala, že bych mohla být několikrát mistryně světa, a stejně bych si sama sebe nezačala vážit. Protože vnější úspěch není cesta k pochopení sebe sama. V tom mi pomohl až návrat k sobě, který začal před pár lety. Občas stojím na jevišti a předávám